

COO
BOO

Sadie

Bleskový
New York Times
Bestseller

Courtney Summers

Sadie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Courtney Summers

Sadie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

Sadie

Courtney Summers

Sadie

Z angličtiny preložila Zuzana Smolinská

*Mojim babičkám, Marion LaVallee a Lucy Summers,
za ich neochvejnú lásku a podporu*

DANNY GILCHRIST:

Dnes máme prekrásny deň. Slnko svieti, na oblohe ani obláčka. Mal som skvelý obed v Central Parku, kuracie shawarma z bistra Shawarma Stop. Ten podnik nám vo veľkom odporúčali naši poslucháči po minulotýždňovej epizóde Najlepšie chránené tajomstvá New Yorku. Zo stanice WNRK, New York, sa hlási Danny Gilchrist. Počúvate *Vždy sme tam vonku*.

Dnes skúsime niečo nové – niečo veľké. Dnes si v rámci pravidelnej šou *Vždy sme tam vonku* pustíme prvú časť našej novej série podcastov *Dievčatá*. Ak by ste si chceli vypočuť viac, na našej stránke si môžete stiahnuť všetkých osem epizód – presne tak, celú sériu! A sme si celkom istí, že *budete chcieť počuť viac*.

Autorom a moderátorom je náš dlhoročný producent West McCray. Čo sa stane, keď desivý zločin odhalí hlboko skryté, znepokojujúce tajomstvo? Presne o tom sú *Dievčatá*. Sú o rodine, sestrách a nevypovedaných životných príbehoch v americkom malomeste. A o tom, čo sme schopní vykonať pre tých, ktorých milujeme... a o tom, akú vysokú cenu musíme zaplatiť, ak sa nám to nepodarí.

A ako mnohé iné príbehy, začína sa mŕtvym dievčaťom.

DIEVČATÁ

PRVÁ EPIZÓDA

(Hrá titulná melódia.)

WEST McCRAY:

Vitajte v Cold Creek, Colorado. Počet obyvateľov: 800

Keď si vygúglite obrázky Cold Creek, zobrazí sa vám hlavná ulica; sotva bijúce srdce toho maličkého sveta. Každá druhá budova bude opustená alebo zadebnená. Tí najšťastnejší v Cold Creek – čiže zárobkovo činní – pracujú v miestnych potravinách, na pumpe a v iných bežných prevádzkach okolo hlavnej triedy. Tí ďalší musia hľadať príležitosti pre seba a svoje deti v susedných mestách. Najbližšie školy sú v Parkdale, štyridsať minút autom. Navštevujú ich študenti z ďalších troch okolitých miest.

Za hlavnou ulicou sa Cold Creek rozvetvuje do uličiek s ošarpanými domami ako z hry Monopoly, ktorým už dlhšie nepatrí miesto na šachovnici. Ďalej sa rozkladá už len nekonečný vidiek. Diaľnicu pretínajú ako žilky poľné cesty, ktoré buď nevedú nikam, alebo smerujú k skupinkám polorozpadnutých domov či kempov pre obytné príviesy, ktoré sú azda ešte v horšom stave. V lete prichádza pojazdný stánok s bezplatnými obedmi pre deti a ostane, až kým sa nezačne škola: tam majú deti nárok minimálne na dve jedlá denne.

Ak ste prežili celý život vo veľkomeste ako ja, máte pocit, že tu vládne strašidelné ticho. Cold Creek obklopuje prekrásny, ničím nenarušená krajina a obloha, ktorá sa ťahá donekonečna. Západy slnka sú veľkolepé: elektrizujúce záblesky zlatej a oranžovej, ružovej a fialovej; prírodná krása, ktorú nenarúšajú žiadne mrakodrapy. Už len v tom širočiznom priestore je čosi pokorujúce, takmer božské. Ťažko si predstaviť, že sa tu človek môže cítiť ako v pasci.

Ale väčšina ľudí sa tak cíti.

OBYVATEĽKA COLD CREEK:

V Cold Creek skrátka žijete, lebo ste sa tu narodili. A ak ste sa tu narodili, zrejme odtiaľto nikdy nevypadnete.

WEST McCRAY:

To nie je celkom pravda. Máme tu nejaké úspešné príbehy, napríklad študenti, ktorí sa odsťahovali a po skončení školy si našli dobre platené pozície vo veľkomestách. Samozrejme, ide skôr o výnimky než nejaké pravidlo. Aj v Cold Creek možno aspirovať na vyššiu kvalitu života, než je tá, s ktorou sme sa narodili – ale len pokiaľ človek vôbec privilegium takejto voľby má.

Každý tu pracuje veľmi tvrdo, aby sa postaral o rodinu a nejako sa držal nad vodou. Preto ľudia nemajú čas zaoberať sa detinskými drámami, škandálmi ani osobnou nevraživosťou – obyvatelia Cold Creek si jednoducho nemohli dovoliť zapodievať sa niečím takým.

Až pokiaľ sa to nestalo.

Zvyšky opustenej školy z prelomu storočí, presnejšie budovy s jednou jedinou miestnosťou, sa nachádzajú asi 5 kilometrov od mesta. Školu zdevastoval oheň. Strecha sa prepadla a zvyšky stien sú obhorené. Blízko je jablkový

sad, ktorý postupne pohlcuje okolitá príroda: mladé rastliny, nové stromy a lúčne kvety.

Na tom mieste je niečo takmer romantické, poskytujúce úľavu od okolitého sveta. Je ideálne, ak chcete byť osamote so svojimi myšlienkami. Alebo aspoň bolo. Predtým.

Mňa sem zobrala May Beth Fosterová – dáma, ktorú postupne v tejto sérii spoznáte lepšie. Je to bacuľatá, šesťdesiatosemročná pani so šedivejúcimi vlasmi. Pôsobí ako milá babička, predovšetkým jej láskavý, povedomý hlas, ktorý vás zohreje zvnútra. May Beth má na starosti kemp pre obytné príviesy Sparkling River Estates. V Cold Creek žije celý život – keď hovorí, ľudia ju počúvajú. A všetko, čo povie, zvyknú akceptovať ako fakt.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Bolo to presne... tu.

Tu našli telo.

DISPEČER NA NÚDZOVEJ LINKE:

Tu linka 112. Ako vám môžem pomôcť?

WEST McCRAY:

Tretieho októbra bol štyridsaťsedemročný Carl Earl na ceste do továrne v Cofielde. Je to asi hodina cesty z Cold Creek. Sotva vyštartoval, všimol si na horizonte čierny dym.

CARL EARL:

Začalo sa to ako hocijaký iný deň. Aspoň som si to myslel. Ako vždy: vstal som, dal si raňajky, žene pusu, teda, tak to robím každé ráno. Ale úprimne si neviem spomenúť na nič, čo bolo predtým, ako som uvidel dym a to všetko ostatné...

No... kiežby som na to vedel zabudnúť.

CARL EARL (na telefóne):

No, volám sa Carl Earl a chcem nahlásiť požiar... Na Milner Road je tá opustená škola, asi tak päť kilometrov od Cold Creek. Všimol som si to, keď som šiel autom okolo. Radšej som zastavil. Vyzerá to pekne naprd.

DISPEČER NA NÚDZOVEJ LINKE:

Okej, Carl, posielame tam niekoho.

Sú tam nejakí ľudia? Nieкто, kto by potreboval pomoc?

CARL EARL (na telefóne):

Asi som tu len ja, ale neviem, nie som dosť blízko... Môžem ísť trochu bližšie a uvidím...

DISPEČER NA NÚDZOVEJ LINKE:

Pane – Carl – prosím vás, nepribližujte sa k ohňu. Môžete to pre mňa spraviť? Je to okej?

CARL EARL (na telefóne):

Aha, jasné, nie – ani som nechcel...

CARL EARL:

Okej, takže som urobil, čo som mal, aj keď niekde vnútri som sa chcel zahrať na hrdinu. A fakt neviem, čo ma prinútilo zostať tam, pretože som sa ponáhľal do roboty – ale počkal som, kým neprišli hasiči a policajti. A ostal som, až kým neodišli a plamene neboli pod kontrolou. A vtedy – kúsok za školou – som uvidel, hm – no, bol som prvý, čo ju uvidel.

WEST McCRAY:

Telo Mattie Southernovej bolo objavené medzi horiacou školou a jablkovým sadom. Najprv nebolo dobre viditeľné. Bola nahlásená ako nezvestná tri dni predtým. A zrazu bola tu.

Mŕtva.

Rozhodol som sa, že do tohto programu nezahrniem otrasné podrobnosti z miesta nálezu. Hoci zločin – vražda – mohol vzbudiť váš počiatkový záujem, násilie a brutalita tu nie sú pre pobavenie, takže sa nás nepýtajte na detaily. Aj tak ich možno nájsť na internete. Myslím, že potrebujete vedieť len dve veci.

Po prvé, príčinou smrti bolo zranenie hlavy spôsobené tupým predmetom.

A po druhé:

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Mala len trinásť rokov.

CARL EARL:

Odkedy sa to stalo, bohvieako nespávam.

WEST McCRAY:

Za Mattie smúti jej devätnásťročná sestra Sadie a náhradná stará mama May Beth. Jej matka Claire s dievčatami už nejakú dobu nie je v kontakte.

Prvýkrát som o vražde počul na čerpacej stanici pri Abernathy, približne tridsať minút od Cold Creek. Ja a môj tím sme práve pripravovali materiál o amerických malomesťákoch na východných planinách pre *Vždy sme tam vonku*. Niečo na štýl analýzy ich postupného úpadku. Dokončovali sme nejaké rozhovory; pýtali sme sa domácich, čo tieto mestá stratili – nie preto, že by sme im vedeli prinavrátiť niekdajšiu slávu – jednoducho len preto, aby sa vedelo, že vôbec existovali. Chceli sme im dať hlas predtým, než celkom stíchnu.

JOE HALLORAN:

Pekná myšlienka. Že na tom vôbec dakomu záleží.

WEST McCRAY:

To bol Joe Halloran, jeden z obyvateľov Abernathy, s ktorým sme robili rozhovor. Vôbec som sa však nevedel sústrediť na to, čo hovoril, keďže som predtým na čerpacej stanici počul iný rozhovor. Chlapík predou mnou rozprával pumpárovi, čo *presne* sa tomu dievčaťu stalo. Naša robota bola hotová; mali sme, po čo sme prišli. A to, čo sa stalo, bolo, samozrejme, strašné, lenže žijeme vo svete, v ktorom sa neustále deje množstvo strašných vecí. Nemáte šancu ich všetky zastaviť.

O rok neskôr som sedel vo svojej kancelárii v New Yorku. Bolo to v októbri – vlastne presne rok po smrti Mattie – tretieho. Pozornosť mi od počítača stále odbiehala k oknu, cez ktoré som videl na Empire State Building. Prácu pre WNRK mám veľmi rád, rovnako aj svoj život vo veľkomes-
te. A presne tá časť mňa sa chcela od príbehu Mattie naj-
prv bez akéhokolvek premýšľania dištancovať. Zrazu však bolo načase tento postoj prehodnotiť.

A odštartoval to telefonát.

MAY BETH FOSTEROVÁ (na telefóne):

Hovorím s Westom McCrayom?

WEST McCRAY (na telefóne):

Pri telefóne. Ako vám môžem pomôcť?

MAY BETH FOSTEROVÁ (na telefóne):

Tu May Beth Fosterová. Joe Halloran mi povedal, že vám na veciach záleží.

WEST McCRAY:

V Mattiinom prípade nedošlo k žiadnemu vývoju, neobjavili sa žiadne mená podozrivých. Vyšetrovanie uviazlo na mŕt-
vom bode. Ale May Beth ma kontaktovala pre niečo iné.

MAY BETH FOSTEROVÁ (na telefóne):

Potrebujem vašu pomoc.

WEST McCRAY:

Pred troma mesiacmi, v polovici júla, jej zavolali z policajnej stanice vo Farfielde, Colorado, pekných pár kilometrov od Cold Creek. Na krajnici našli odstavený čierny Chevrolet, rok 2007, so zelenou taškou plnou vecí, ktoré patrili Mattiinej staršej sestre Sadie Hunterovej, ktorá zmizla v júni. Po Sadie nebolo ani stopy. Nenašla sa doteraz. Po zbežnom prešetroení úrady vyhlásili, že zrejme utiekla z domova. Keďže May Beth Fosterová už využila všetky možnosti, ktoré mala k dispozícii, obrátila sa na mňa. Bol som jej posledná nádej. Domnievala sa, že by som mohol Sadie priviesť domov živú a zdravú. Sadie predsa musela byť nažive, pretože...

MAY BETH FOSTEROVÁ (na telefóne):

Ďalšie mŕtve dievča už nezniesiem.

Sadie

Auto som našla na craigsliste.

Je úplne fuk, aký typ to je, ale ak potrebujete viac informácií: je hranaté ako škatuľa a čierne ako obloha o polnoci. Taká tá farba, čo pri akejkol'vek inej zanikne. Vzadu dosť veľké, aby sa tam dalo prespať. Bolo v ponuke v mori inzerátov; tento však vďaka gramatickým chybám prezrádzal určitý druh zúfalstva. *Cenu ponúknite vi, prosím.* To ma dostalo. Inými slovami *Potrebujem peniaze hneď*, čo znamená, že autor inzerátu má problémy alebo je hladný – či už po jedle, alebo nejakej chemickej látke. To znamená, že výhodu mám ja. Čo iné mám urobiť, než ju využiť?

Ani mi nenapadne, že stretávať sa na ceste mimo mesta s niekým, komu za auto zaplatím akúkoľvek sumu, ktorú si budem môcť dovoliť, nie je tá najbezpečnejšia vec na svete. Ale to len preto, že sa následne chystám spraviť niečo ešte nebezpečnejšie.

„Môžeš aj zomrieť,“ vravím si. Chcem vidieť, či ma váha vyrieknutých slov šokuje svojou realnosťou a preberie.

Nepreberá.

Môžem aj zomrieť.

Schmatnem svoj zelený plátenný ruksak, prehodím ho cez plece a prebehnem si palcom po spodnej pere. May

Beth mi včera večer dala čučoriedky a ja som ich dnes zjedla na raňajky. Možno mi zafarbili pery – v snahe robiť dobrý prvý dojem som si už, popravde, užila svoje.

Sieťové dvere na prívесе hrdzavejú; pri otvorení sa ich kvílenie rozlieha okolo celej tejto diery, ktorá je každému ukradnutá. Pokiaľ si potrebujete spraviť obraz, predstavte si miesto, ktoré je oveľa, oveľa, oveľa väčšia diera ako akékoľvek predmestie. A potom si predstavte mňa, ako žijem ešte o pár stupienkov nižšie, v prívесе prenajatom od May Beth, dámy s čučoriedkami. Je to miesto, z ktorého treba akurát tak vypadnúť; a to je asi všetko, čo sa o ňom dá povedať. Nemá zmysel pozeráť sa späť. A je fuk, či sa obzrieť chcem. Je proste lepšie, ak to nechám tak.

Bicyklujem do mesta. Na chvíľu sa zastavím na zelenom moste nad Wickerovou riekou, uprene pozerám dole a kdesi vnútri cítim závrat z pohľadu na jej rozbúrené vody. Pohrabem sa v taške, odsúvam oblečenie, fľašu s vodou, balíčky s čipsami, až kým nenájdem svoj mobil, omotaný nohavičkami. Lacný kus plastu, nemá ani len dotykovú obrazovku. Hodím ho do rieky. Nasadnem znova na bicykel a idem smerom k bočnej ceste, vedúcej popri diaľnici, stretnúť sa s autorkou inzerátu. Volá sa Becki s *i*. Aspoň ona by to tak napísala. Teraz stojí vedľa toho hranatého auta farby polnočnej oblohy, s jednou rukou na kapote a druhou na tehotnom bruchu. Za ňou parkuje ďalšie auto, trochu novšie. Za jeho volantom sedí muž s rukou prehodenou cez otvorené okno. Keď ma zbadá, jeho predošlé napätie je preč. Urazí ma to. Ja som nebezpečná.

Nemali by ste ľudí podceňovať, chcem vykriknúť. Mám so sebou nôž.

Je to pravda, v zadnom vrecku mám vyskakovací nôž, pozostatok po Keithovi, jednom z maminých frajerov. Bolo to už dávno. Mal z nich najkrajší hlas – taký jemný, skoro až mäkký – ale rozhodne to nebol jemný chlap.

„Lera,“ osloví ma Becki menom, pod ktorým som reagovala na jej inzerát. Je to moje stredné meno. A je to takto jednoduchšie. Prekvapí ma jej hlas. Znie ako oškreté koleno. Stavím sa, že dlhé roky fajčí. Prikývnem a z vrec-ka vyberiem tučnú obálku. Osem stovák. Okej, moju prvú ponuku za päťsto odmietla, ale aj tak viem, že je to dobrý obchod. Isto platím aj za opravy, ktoré má auto za sebou. Becki vraví, že mi poslúži minimálne rok.

„V maile si znela staršie.“

Pokrčím plecami a ruku vystrčím ďalej. *Len si vezmi tie prachy, Becki, chcem jej povedať, predtým než sa ťa spýtam, na čo ich chceš.* Pretože ten týpek v aute nevyzerá pokojne. Vyzerá, akoby si potreboval šľahnúť. Ten pohľad poznám – spoznala by som ho kdekoľvek a na komkoľvek. Videla by som ho aj po tme.

Becki si rukou pošúcha vydúvajúce sa brucho a pristúpi bližšie.

„Vie tvoja mama, že si tu?“ spýta sa a ja v rámci odpovede pokrčím plecami. Najprv vyzerá, že jej to postačí, no situácia sa zrazu mení. „Nevie, však? Prečo by ťa nechala ísť kupovať auto samu?“

Túto otázku už nevybavím prikývnutím alebo pokrčením pliec. Oliznem si pery a pripravujem sa na konfrontáciu. *Mám nôž,* chcem povedať, ale nedá sa mi.

„Moja mama je m-m-m-m-...“

Pri každom m-m-m- sa viac a viac červenám, a čím viac sa červenám, tým viac Becki nevie, kam sa pozeráť. Nie na mňa, nie priamo do mojich očí. Zviera mi hrdlo, dusím sa. Tie hlásky pospájam iba tak, že sa prestanem snažiť ich spojiť. Akokoľvek sa snažím, pred Becki sa mi to nedarí. Plynule rozprávam, iba keď som sama.

„... -řtva.“

Zvieranie hrdla povolí.

Nadýchnem sa.

„Bože,“ vzdychne Becki a ja viem, že ma ľutuje nielen preto, čo som jej povedala, ale aj preto, ako som to pove-